
Nagy Gáspár

MÁJUSI VÍG-SZOMORÚ NÓTA
AZ BOLOND VILÁG SÍPJÁRA

(csak a magam dallamára)

Balassis kedvemben *lagúnás* Tarjánban
jártam jó sörökkel s víg fiúkkal párban
az egyik Péter volt *unikális* festő
másikuk meg Pál úr *palócos* szerkesztő.

Kedvemért ha ittak attól azér' szentek
tejről már leszoktak s vivék a *keresztet*
mint jó búcsújárók föl a magos hegyre...
Péter-Pálkor majdan jutnak az eszembe.

Az sörök párjának meg lett a hatása
kies szállásomon zengő horkolása
hallatszott bizonnyal annak a kóbornak
aki ott én valék amúgy híve bornak

s éjszakai lánynak... de nem jött!... csak álom
balszemem sarkába s onnan kitalálom:
mi lehetett ennek az éjnek a titka?
– a másik fáradtan hajnalig még nyitva! –

Bálint úr nyomában **Christina nevére**
véletlen bukkantam s fölgyújta szemével
„mert szeme nyilával... mint célt engem... meglőtt”
mondatta már velem azúrkék délelőtt

amint *tallérosra* fordítám söreim
igencsak sajnáltam elhagyott vétkeim
dedikáltam ottan Pál uramnak éppen
didikáltam volna mint tettem azt régen:

Christina nevére tengerkék szemére
szúzi természetére... eszem vesztésére
ím verset vétkeztem de nem maradhattam...
vasderes paripám nyerítette: Hatvan.

(utóirat)

Azon az éjszakán meghalt a barátom
Halasnak szülötte: hazájától távol
pedig készült haza maga mondta nem más
Los Angelesből is hazakondult Kannás*!

(1999. szép májusának legvégén, telő holdnál)

[1999]

Kiscseri Mihály

RÉGI PÁLYAUDVAROK, KIKÖTŐK FELÉ

(A Duna-hidak bombázása idején)

Azt mondja
(az ilyenekre mindig egyszerűen)
kérdésekre
Nem nem
(semmi hevesség)
Nem erről van szó

Ha akarnék odaérni
siettetném

Én itt vagyok
(semmi toppantás)
Ő késlekedik

De már elég

Felszállók a Bartókon a 47-esre
Szemből mellőz majd a 49-es.
(*Nem mondom: vagy fordítva...*
Ő mindig többet tud
ezekről)
Szent Gellért előtt
a sín vinnyog abban
a hülye elhatározó
kanyarban
Nem én
Nem a Dunára a sziklakápolnára
nézek
Tekintetünk így nem találkozik
Följebb
keresem majd
– mégis –
az *Amadeust*
a *Mozartot*
meg a *Dnyepert*
Görcsösen kapaszkodnak a pesti partba

Vélem
A *Kossuth* meg a *Táncsics*
maradt – látom majd
Onnan valahogy
– átszállással –
az Erzsébet-híd
ívéről
elég is
lesz

Belevágódni a Keleti
homlokzati órájába
Watt és Stephenson
között

Ajánlás:

*Mondd barátom
miért úsztatnám
magam
lefelé
abba a háborús
tömegbe Nándorfehérvár alá
vagy tovább*

Mondja. A kérdés az enyém marad.
Utaznék emlékére
Szamoszra,
Efezoszba.
Mindig csak vonaton,
hajón, türelmes kompokon.
Sínek és farvíz
alattam, mögöttem,
kondenzcsíkok fölöttem.
Félálomban is.
A láthatatlan nem közénk
tartozik.

1999. április 26. hétfő

[1999]

Pintér Lajos

LEVÉLFÉLE

Ennenmagához, a gólyához, fiaihoz

ment-e a könyvek
által a világ elébb
kérdesz
a könnyek által
persze
légy nyugodt
minden rendben

a szakadék széléig
ment elébb
s még lépett egyet
a máglyára rakott
könyvekig
ment elébb
mily jó a könyvek
fényinél melegedni
ősöd a majom
nem is gondolta
hogyan a könyv
egyszer majd
el is ég
és nem szakad le
a mennybolt
az égi könyvesbolt
a magas ég
ment-e a könyvek
által a világ elébb
kérdesz
persze ment
csak a világ maradt
csak az ember
maradt hátra
az oly állati
ember
hogyan már
az állat is megveti
utálkozva néz
e szép emberkertre
ment-e a könyvek
által a világ elébb
kérdesz
persze
ment doberdóig
katinyig auschwitzig
hirosimáig
máig
ment a könnyek által

a világ elébb
ment-e kérdezed
ment csak mindig
félreacsúszott a
mente
balracsusszant
jobbracsusszant
s hiába
ünnepel az ember
hiába
ha félreáll a mente
s neve
áthúzván
a bibliában

áll egy ember
áll magában
itt áll
a tükör előtt
századvég
ezredvég
ír sír

[2001]

Turczi István

JÓ NÉV S ERÉNY
(PALÓCFÖLDELT VERS)

*Madách Imre drámatöredékének
olvasása közben azoknak, akik
tudják, hogy nem nekik*

Kezdeni újra, rákezdeni, bekezdeni,
Ki-nem-kezdeni, csak kezdegetni,
Kezdetnek nem rossz.

Értetni újra, ha megszakad az áhitat,
Tú fokán át értekezni jobb híján a jóról,
Ha birtokon belül vagy.

Megtérni újra a házba, az egybe, a fénybe,
Visszaragyogni a létre, s a mélyben örülni
Földtől a földig rétegesen.

Sejteni újra, amint szert tartanak a szobrok,
S ejteni közönnyé kövült kínjukat:
A haláltalan ornamentikát.

Érezni újra. Ajkad keskenyre szorítja a vágy.
Felsorakoznak álom-katonáid, fel! Vigyázz!
Vállról indítható támadás...

Menetelni újra elsők közt is egyenlőtlen,
Rutinból kidőlni, míg egy máson tapos a sok
Megélhetési lírikus.

Üzenni újra, maradt-e dics, foszlány,
Gögös kamrái a szívnek kinyitódnak-e még,
Ha jó név hív s erény.

*Sorszámukvesztett bolyongások közt
Ithaka etikája ha vonz: előre!
Még pereg a werk.*

[2001]

Baranyi Ferenc

TARJÁNIG URBINÓN ÁT

Czinke Ferenc halálára

A nagyrozvágyi Meszeske tanyáról
Tarjánig Urbinón át vitt az út,
Kuopiót s Pácint sem elkerülve,
mind csöndesebb tihanyi pihenőkkel

Mediterrán egek kevély azúrját
dézsmáltad meg, hogy feldúsítsd a dülők
tétova és szánalmas szilvakékjét
a keréknyommal kanyargó fasorban.

Bodzák, akácok poros lombja hívta
segítségül a messzi finn fenyőket,
hogy örökzöld lehessen a reménység
a rég megőszült szőke Tisza mentén.

Most leszálltál egy színtelen világba,
ahol az árnyak impresszionistán
elmosódó alakban kavarnak
a nemlét mindig naptalan mezőin.

De színeket, vonalakat feledtél
a felvilágban, hogy a fénytelenység
s formátlanság lentről felszínre törvén
ne itt lelhessen végleges hazára.

[2001]

Tózsér Árpád

RÉGI SZÖVEGEK ALBUMÁBÓL

Versek és átiratok

BALASSAGYARMAT

A kiáltás száján
óriás tenyér
az este

A tárgyak
tágasabb éjszakát keresve
kijönnek felületükből
Egyébként csend van
semmi se moccan

Ágyra csatolva
mutatom az időt
Az ütésektől lassan
szétrázódom
de ketyegek tovább
darabokban

(1971)

[2001]

Kányádi Sándor

A CORCOVADO KRISZTUSA

tehetetlen vagy uram nem szállhatsz alá
a kápolna-talapzatról apró madarak és
hatalmas gépek egyaránt otthonosan
fordulnak meg áldástosztóan széttárt
karokban nélküled tétován keringnének a
madarak elbizonytalanodnának a föl- és
leszálló gépek ott kell posztolnod
éjjel-nappal a kivilágított a napsütötte
vagy a felhők takarta vártán bármennyire is
szeretnél beülni a hatalmas a csor-
dulásig telt stadionba elvegyülni a
szurkolók lelkes seregében

de egyszer

– beszélnek a csodákra fogékony rióiak –
egyetlen egyszer egy sorsdöntő
nagy mérkőzésen lefordult a tiszta
gólhelyzetben lévő csodacsatár
lábáról a labda hiába
pillantott föl kétszer is nem látott a helyeden
ott álltál a vesztesre álló csapat kapuja mögött.

Kolozsvár, 1985.

[2002]

Utassy József

TENGERPARTON

Rózsa Endréhez

Homorú ég, domború tenger –
látom az időt sirálylani,
egy szárnycsapással tovapercen
a pillanat, az örök mai:
látom az időt sirálylani.

Két őselem felesel, nyelvel,
hullám a parton elhabul mind,
hogy is tudnálak óvni szebben,
miriád éves vitájuk int:
fú az elmúlás szele, suhint.

[2002]

Szenti Ernő

ELRONTOTT VARIÁCIÓ

Ismerek nőket is és
férfiakat is, akik lelkükből
hosszas rábeszélésre egy tenyérrnyit
mégis csak kitakartak.

Ahol az unalomnak
a tradíció szorít helyet,
ott vagy alulteljesít,
vagy bankot robbant a képzelet.
Rajtad kívül senki se lep
meg, ha a jó irányából
érkezik meg a rossz.

Őszintén sajnálom, ha az
igazság és a valóság nem
ismerik fel egymást.

Szerinted a test nyomvonal-leolvasására
a lélektérkép alkalmas eszköz?

Egyre megy: elrontott variáció,
vagy ügyes csűrés-csavarás.

Akik hátat fordítottak
emlékeimnek, már messze,
nagyon messze járhatnak.

[2002]

Jász Attila

[EGYSZÍNŰ ZÖLD]

Láttam, ahogy szeretkezik a tájjal,
határozott, ám finom mozdulattal
benyúl a gyűrött fűszoknya alá,
szépen halad a kezével tovább,
föltárja földje zsíros feketéjét,
száját rátapasztja, szürcsöli, még, még
nem hagyja abba, csinálja amíg
bírja. Mint jéghideg forrásvizet.
Mélyén élő kagylót remél,
megnyalja a zárt, duzzadt héjak élet,
szétnyílik, remeg a hús közepén és
kínálja magát. De fél is, s marad
egy igazi gyöngy, amit szétharap,
s miközben izzad, folytatja tovább,
langyos eső mossa földbe a már
porrá őrült gyöngyport (mit más talán

csak sárnak mondana), vonul vissza,
de azért figyeli, ahogy beissza,
elnyeli maradék nélkül a föld,
hiába nézed, egyszínű zöld.

[2002]

Vörös István

A VALÓSÁG NÉLKÜLI EMBER

Versek nélkül jó.
A vers emeletes orvosi
váró egy szakadék köré kanyarítva.
Sál a semmin, ahová besüt
a nap.

Versek nélkül rossz.
A vers földszintes játékterem,
körülötte csupa toronyház.
Kiütött fog a valami
sorában.

Sál a semmin, ahová
besüt a nap. Torokfájós
üregember. Csak a betegsége
látszik, ahogy a lándzsával
a kezében a tüdejébe
huppan.

Meg a műfogsora, ha
kinyitja a száját.
És sokat nevet,
mert szomorú versek nélkül.

Fog a valami, mint a tinta.

A valóság
mindig kétszer van.

[2002]

Nyéki Lajos

IDEGENBEN

Itt elzsibbad a láb, a gondolat,
nagycsecsemőként csak gügyög a férfi;
hiába szólnál, elvész a szavad:
többnapjárásra sincsen aki érti.

Órákon át tolongsz a föld alatt,
de hogy hová mégy, nincsen aki kérdi,
nyelvek peregnek, a tiéd dagad,
a fogad néma ajkad összevérzi,

és elbutultan, kóvályogva, vad,
könnyes szitkokkal viteted magad
csapóajtók közt, a tömegbe fúlva,

lépcsőkön föl-le, az Isten se tudja:
hová, kihez, miért. – Könnyed nyeled,
rázkódsz. De rád sem hederítenek.

[2002]